

העובדה שמשוהו אינו כשורה במדינת ישראל היתה ברורה וידועה לרבים גם לפני מלחמת יום הכיפורים. המחלל וה' בחירות האחרונות. בעצם, נדמה היה כאי-לו כלום יודעים זאת, פרט לאלה העוסי קים ביצור סרטים.

כי הקולנוע הישראלי נהג מאז ומתמיד להסתתר מאחורי שוטרים אויליים, מבט' אים מורחיים, בדיחות רומניות וסחם חי' קיום של הצלחות מן החוץ. כאילו אין בארץ שלנו ולא כלום שיכול לעניין יוצר סרטים.

ניראה שאותו המלך מאורעות אשר הביא בסופו של דבר למשבר של המלח' מה, התבטא גם בעולם הקולנוע. לפחות שני סרטים אשר נעשו בשנה האחרונה, והוצאתם לאור עוכבה עד אחרי המלחמה, החליטו כי חלף עבר זמן השתיקה, הגיע הזמן להתקומם.

אחד מהם, אור מן ההפקה, אשר הוצג כבר, ניסה בדרכו שלו להתרוע נגד הר' עוול הסוציאלי שנעשה לבני שכונת-העוני — עוול הסוגר אותם בתוך מעגל קסמים שאין ממנו מוצא. העמדה הפוליטית של הסרט היתה חד-משמעית.

הסרט השני עוד לא יצא לאור. שמו שלום — תפילת הדרך, והוא הדבר ה' קרוב ביותר שידע הקולנוע הישראלי ל- סרט פוליטי של ממש.

העובדה שהוא מזכיר לעיתים את סרטי המחאה האמריקאים, נוסח אדם בעקבות גורלו, וברגעים אחרים את קולנוע האמת הצרפתי, אינה צריכה להפתיע: הבמאי הוא צעיר בן 22 בלבד.

זהו יקי יושע, אשר למד את מלאכת הקולנוע תוך כדי עזרה בהפקת מספר

שחקן יושע בטרנטה

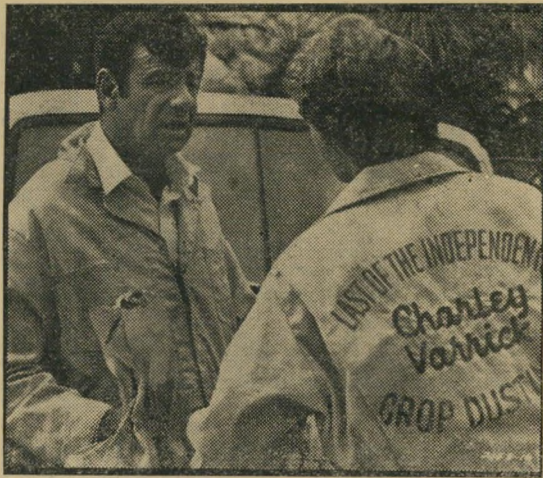
שחקנית מוחר אל תוך עצמנו

סרטים של אחרים, עבר הרצה בכמה טר' טים קצרים משלו (אחד מהם, לפי הרוצ' חים של המינגווי, שימש כבר השארה ל' מיספר סרטים באורך מלא), והגיע עתה אל ההתמודדות הגלויה עם הקהל. שלום, גיבור סרטו של יקי, מגולם על-ידי הבמאי עצמו, הוא בן למשפחה בורג' ניה ממוצעת, חי באחד מאותם בתים משותפים של הישראלי הכצוני, וסובל מ' מועקת בני הדין.

מה שקורה סביבו אינו מוצא חן בעי' ניו. יש לו שאיפות אחרות (אם כי לא ברורות די הצורך), הוא מסתובב בארץ

צארלי

הנזווה

מתיו: בודד מול המימסדים

חושש עוד מן החוק, כאשר המאפייה נמצאת בעקבותיו? מצד שני, אולי זה בכל זאת סיפור מוסרי. הגיבור הוא העצמאי האחרון, המעני לעמוד בגפו מול המימסדים ה' ענקיים ששולטים היום בעולם. והרי זה קו האופי היסודי של הגיבור הקלאסי: האדם הבודד העומד מול העולם.

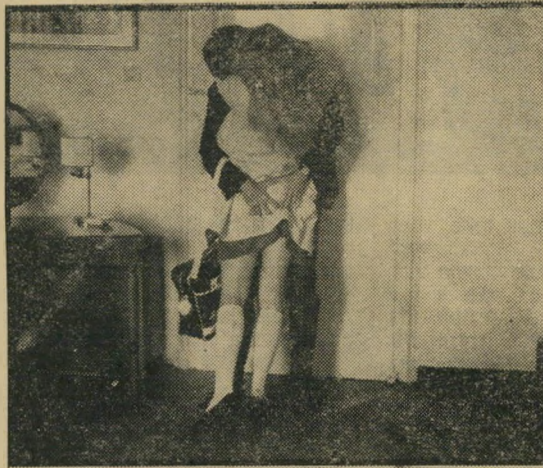
צ'ארלי ואריק (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — צ'ארלי ואריק (ואלטר מתיו), טייס-לור' ליון לשעבר, שכושרו אבד עם הגיל, ממיר את מיקצועו הקודם במיקצוע שנראה לו מסוכן פחות: שוד בנקים קס' נים בעיירות שכוחות-אל.

אלא שדווקא בניסיון הראשון הוא נתקל בבנק המשמש מסתור לכספים השחורים של הפשע המאורגן. המיטרה מסתפקת בהכרזות ריקות, כמו „האשם לא יעבור את גבול המדינה בחיים“, אולם חברת הפשע נוגשת לעבודה בצורה הרבה יותר מסודרת: היא שולחת רוצח מיקצועי מאומן בעיקבות השודד הצנוע, קונה את כל מי שצריך לקנות, קצת בכסף והרבה באיומים, ומקדימה תמיד את החוק בכמה צעדים.

יהיה זה בלתי הוגן לספר את מעלליו של ואריק. הסרט מלא וגדוש הפתעות: אקדוחים צצים מאף-מקום, הומרי נפץ, מטוס-ריסוס, מרגש מכוניות הרוסות, לכל אלה יש תפקידים נכבדים. הבמאי דון (הרי מוזום) סיגל מש-תמש בהם ביעילות עלאית, תוך בימיו סצנות-פעולה מרתקות והטחת הערות ארסיות וציניות בנקלע בדרכו. זהו סרט מבריק, מבויים להפליא, המשלב הומור שחור ופעילות קדחתנית — אבל בלתי מוסרי לחלוטין: הגיבור הוא פושע שסופו אינו תליה. למעשה עמוד התליה אינו מדאג אותו כלל, כי מי

בלום

המתחרט

סיגל: מסובך בין הגרושות

יתר לעניין. ג'ורג' סיגל מתבדח על חשבון עצמו בדמות הבעל המאוהב בגרושתו, קריס קריסטופרסון חופשי ומשוחר' רר מכל מעצורים כמאהב החיפי. ושלי וינטרס, בתפקיד מישיגי, מגישה פארודיה משעשעת על אשה שרוצה-לא-רורי' צה גט מבעלה.

אני אוהב את גרושת (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית). לולא המתיחות שבאוור הישרא' לי, אפשר היה להמר על סרט זה כעל להיט בטוח: מעשיית אהבה מסחרית, מבוססת על כל היסודות הבטוחים של המשולש הנצחי, מצולמת היטב, ערוכה בצורה מעניינת, ומשתמשת בכל הדפוסים השגורים של סיפורי אהבה למי' ניהם, ממסיבת פסבדו-היפית באופנה, ועד לטיול בכיכר המרכזית בוונציה.

הסיפור: סטיפן בלום, עורך-דין מצליח, החי באידיליה מושלמת עם אשתו, מביא יום אחד את מזכירתו הכושית היפה הביתה כדי לעבוד עימה בפרטיות, בין ארבע קירות חדר המיטות. מדוע? משום שאחרת לא היה סרט. ואז בדיוק חוזרת הרעייה הביתה, (גם זה משום ש' אחרת לא היה סרט) מודיעה בועם קר שאינה רוצה לר' אות יותר את בעלה. אבל הבעל מתאהב בועם ובוועמת, ולאורך כל הסרט הוא עושה תמרונים שונים כדי לזכות בה שוב.

בין תמרונ אחד למשנהו, הוא מבלה עם גרושה שאינו אוהב, ואילו גרושתו שלו מתעלסת עם היפי שנדמה לה כאילו היא אוהבת. התערובת של החכמות המבדרת והשיגרה בסרט זה היא ממש מזדהימה. מה שמציל את שיווי המשקל, בסופו של דבר, הוא אוסף שחקנים שאינם מתייחסים ברצינות

ארצות-הברית) — פארודיה מחוכמת על הגבר האמריקאי הנבוך המחפש השראה, ביחסיו עם המין השני, בדמויות אנדיות של הקולנוע כמו האמפרי בוגארט. ודי אלן, בתפקיד הראשי, אחראי למרבית ה' הצחקות.

ירושלים

ארצות-הברית) — לילה באופרה (ירושלים, ארצות-הברית) — האחים מארקס זורעים את הטריוף בעסקי אמרגנות והספנות, ב' אחד מסרטיהם המצחיקים ביותר. כדאי לראות.

הדראקון (אוריוו, ארצות-הברית) — סרט קלאטה ברמה גבוהה מן החגיל, אשר נוסף למהלומות הלולייניות, יש בו גם משהו הדומה לנושא, ספק סמים, ספק פשע בינלאומי, ספק ריגול. בדבר אחד אין ספק: ברזס לי, בסירטו האחרון, הוא עדיין בלתי מנוצח.

חיפה

הבריתה (מוריה, ארצות-הברית) — סם סקינפה מעביר את הסיפור של בוני וקלייד לימינו, ומעביר אותם למקסי' קו, לאחר אורגיה של אלימות ודם, לפי מיטב דרישות הקהל המודרני. עם סטיב מקוין ואלי מקגרו.

המרירות שנשקפת בשיחה זו ניתן להבחין באותה המבוכה של הישראלי חסר היסור' דוח, שאינו יודע להגדיר בדיוק מה מציק לו, אבל אין לו כל ספק שמשוהו אינו כשורה.

תחילתו של הסרט על רקע עשן סיגר' יות מיתמר, בקולותיהם של כמה ממנהיגי מחנה השלום בארץ (כולל עמוס קינן ר' אורי אבנרי), ההרגשה בו, עד סופו, היא שאומנם יש בארץ נוער, אשר עם כל המחדלים האקולוגיים (בסצינה מן הסרט רואים את הדגים המתים ליד החוף ה' מזהם של רידינג), החברתיים והכלכליים — הוא אוהב את מולדתו ואינו רוצה לעזוב אותה. השאלה היא רק כיצד להפיק את המקסימום ממנו.

רבים מהדברים הללו לא נאמרו במפור' רש בסרט. בביקורת אובייקטיבית (במיי' דה ויש כו), ודאי שניתן למצוא בסרט ליקויים רבים.

עם זאת, בארץ שחייה במשך שנים רבות כל-יכך בגר'עדן של טיפשים, בכל מה שקשור ליצירה האמנותית — צריך לקבל בברכה סנונית ראשונה של התי' בוננות כנה פנימה, אל תוך עצמנו.

תדרוך

תל-אביב

*** שחקן אותה סם (תכלת,